

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404864912/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

dem og fordrede megen Pasning, var Krogen forsvunden for stedse. Og nu! Nu var de næsten forlegne ved det fælles Sovekammer, især efter at Barnet, som nu var fem Aar, var flyttet ud.

Hvorfor var han egentlig kommen til at tænke paa alt dette i Aften? Jo, fordi han tydeligt huskede sin Kones første Fødselsdag i Hjemmet. De havde villet være ganske alene — og det havde været én stor Lykke, fra Melitta slog Øjnene op om Morgenens, indtil hun lukkede dem i sin Krøg om Aftenen. De havde været ellevilde den Dag begge, og til Middag havde han været i Kjole og hun i sin Brudedragt — aa, Himmel, hvilken Fryd!

Og nu var det forbi — uigenkaldeligt forbi. Nu kunde Melitta og han ikke mere bede hinanden til Middag, og nu fejrede hun en stille Fødselsdag mellem Husets Venner, der alle beundrede hende og som ikke var hverken ham eller hende utilpas, selv om de sad nok saa længe ud paa Natten.

Men det var den fælles Skæbne: Elskov og Ægteskab — Ild og Vand. Selv om man kæmpede som en druknende, det hjalp

ikke — man kunde ikke holde Glæden vedlige under denne faste trygge Besiddelse.

Hvorfor han da skulde være saa arrig over Flemming? Flemming var jo egentlig en brav Fyr, pokkers flink og elskværdig, klog og hæderlig — blot om sig og en Smule snobbet. Naa, Herregud, hvordan skulde han blive anderledes? Men Fru Flemming — hun var som en Skovsø, stille, næsten slumrende, gemmende al Verdens Fred.

Og i den Indsø var Flemmings Glød slukket.

Han rystede Tankerne af sig, gik ind i en Butik og købte nogle Blomster til sin Kone, inden han drejede om ad Valdemarsgade. Da han næsten var hjemme, saa' han Gadens store Politibetjent, der stod og talte med et opfikset Pigebarn. Synet af denne Betjent irriterede ham altid. Det var en høj Karl med et brøstigt Udtryk i det svære Tyrcansigt. Alle Distriktets Handlende erlagde ham deres Tribut, alle Distriktets Piger skælvede for ham og var ham til Tjeneste. Han tog det alt som selvfølgelig og betragtede de uafhængige Beboere med uforskammet Mistænksomhed. I